

# DAVID

Daavidin hahmo ihmisenä ja kuninkaana kohoaa niin merkittäväksi, että Daavid on Israelille yhä sen Messiaan esikuva, jonka tulee syntyä hänen suvustaan. Daavidista lähtien liitto kansan kanssa kulkee tästä alkaen Kuninkaan kautta, kuten Ben Sira muistuttaa hänestä laatimansa muotokuvan lopussa (Sir. 47:2–11). Niinpä Israelin valtaistuini on Daavidin valtaistuin (Jes. 9:6; Luuk. 1:32); hänen voittonsa ennakoivat sitä, että Messias, täynnä Henkeä, joka lepäsi Iisain pojan yllä (1. Sam. 16:13; Jes. 11:1–9), voittaa vääryyden. Ylösnousemuksensa voitolla Jeesus täyttää Daavidille annetut lupaukset (Ap. t. 13:32–37) ja antaa historialle sen merkityksen (Ilm. 5:5). Miten Daavidin hahmo sai näin keskeisen paikan pelastushistoriassa?

**1. Jumalan valittu.** Jumala on kutsunut ja voidellut (1. Sam. 16:1–13), ja Daavid on alati Jumalan ”siunaama”, se, jota Jumala auttaa läsnäolollaan: koska Jumala on hänen kanssaan, hän menestyy kaikissa hankkeissaan (1. Sam. 16:18), taistelussaan Goljatia vastaan (1. Sam. 17:45 ff.), sodissa Saulin palveluksessa (1. Sam. 18:14 ff.) sekä niissä, joita hän käy Israelin kuninkaana ja vapauttajana: ”Missä hän kulkikin, Jahve soi hänelle voiton” (2. Sam. 8:14).

Mooseksen tavoin Daavid, jonka tehtäväksi on uskottu Israelin paimenuus (2. Sam. 5:2), perii kantaisille annetut lupaukset, ennen kaikkea lupauksen Kanaanin maan omistamisesta. Hän toteuttaa tämän haltuunoton taistelemalla filistealaisia vastaan; taistelu alkoi Saulin aikana ja jatkui hänen omalla hallituskaudellaan (2. Sam. 5:17–25; vrt. 2. Sam. 10–12). Lopullisen valloituksen kruunaa Jerusalemin valtaus (2. Sam. 5:6–10); sitä aletaan kutsua ”Daavidin kaupungiksi”. Siitä tulee koko Israelin pääkaupunki, jonka ympärille heimojen ykseys rakentuu. Daavidin sinne tuoma liitonarkku oli tehnyt siitä uuden pyhän kaupungin (2. Sam. 6:1–19), ja Daavid hoitaa siellä papillisia tehtäviä (2. Sam. 6:17 f.). Niinpä ”Daavid ja koko Israelin heimo” muodostavat yhden ainoan kansan Jumalansa ympärille.

**2. Israelin sankari.** Kutsumukseensa Daavid vastaa syvällä kiintymyksellä Jumalaan. Hänen uskonnolliselle elämälleen on ominaista Jumalan hetken odottaminen; siksi hän varoo kajoamasta Saulin henkeen silloinkin, kun hänellä on tilaisuus päästä vainoojastaan (1. Sam. 24; 1. Sam. 26). Hän on täysin jättäytynyt Jumalan tahdon varaan, valmis ottamaan vastaan kaiken, mitä Jumala hänelle antaa (2. Sam. 15:25 ff.), ja toivoo, että Herra muuttaa siunauksiksi kaikki ne onnettomuudet, joita hänen on kestättävä (2. Sam. 16:10 ff.). Hän pysyy nöyränä palvelijana, hämmentyneenä niistä etuoikeuksista, joita Jumala hänelle suo (2. Sam. 7:18–29). Näin hän on esikuva ”köyhistä”, jotka jäljittelevät hänen jättäytymistään Jumalan varaan ja hänen täyttämänsä varmuutta olevaa toivoaan sekä jatkavat hänen rukoustaansa psaltnin ylistyksissä ja anomuksissa. Hänen hurskautensa syvälliset oivallukset eivät kuitenkaan poista hänen uskontonsa vanhahtavaa luonnetta, olipa kyse jumalallisena arvontavälineenä käytetystä efodista (1. Sam. 23:9; 1. Sam. 30:7) tai hänen talossaan olleesta terafimista (1. Sam. 19:13).

Israelin laulujen luettelossa (2. Sam. 23:1) leeviläiset lukevat Daavidin nimiin monien psalmien lisäksi temppelin suunnitelman (1. Aikak. 22; 1. Aikak. 28), jumalanpalveluksen järjestelyn ja sen laulut (Neh. 12:24–36) sekä jopa musiikkisoitinten keksimisen, jo Amoksen aikana (Aam. 6:5).

Daavidin uskonnollinen kunnia ei saa unohtamaan ihmistä: hänessä oli heikkouksia ja suuruutta. Hän oli ankara soturi ja myös viekas (1. Sam. 27:10 ff.); hän teki vakavia rikkomuksia ja osoittautui heikoksi poikiensa suhteen jo ennen vanhuuttaan. Hänen moraalinsa on vielä kehittymätöntä. Asuessaan filistealaisten luona hän toimii rosvojoukon johtajana (1. Sam. 27:8–12) ja on niin ovela, ettei Akis huomaa mitään edes yli vuoden kuluttua (1. Sam. 29:6 f.). Ei voi sivuuttaa hänen armottomia reaktioitaan Siklagin palon jälkeen (1. Sam. 30:17) eikä hänen taisteluaan Moabia vastaan (2. Sam. 8:2). Lopulta hän, joka on sanansa sitoma ja voisi rangaista kaikkia häntä vastaan rikkoneita, jättää myöhemmät kostotoimensa Salomon tehtäväksi (1. Kun. 2:5–9). Kuinka jalomielinen hän kuitenkin onkaan uskollisessa ystävytydessään Jonataniin ja kunnioituksessaan Saulia kohtaan! Tietyt yksityiskohdat paljastavat hänen ylevän sielunsa: liitonarkun kunnioittaminen (2. Sam. 15:24–29), sotilaidensa hengen kunnioittaminen (2. Sam. 23:13–17), anteliaisuus (1. Sam. 30:21–25) ja anteeksianto (2. Sam. 19:16–24). Hän osoittautuu myös taitavaksi valtiomieheksi, joka voittaa puolelleen Saulin hovin ja Juudan vanhimmat (1. Sam. 30:26–31), paheksuu Abnerin murhaa (2. Sam. 3:28–37) ja kostaa Isbaalin murhan (2. Sam. 4:9–12).

**3. Messias, Daavidin poika.** Daavidin menestys olisi voinut saada uskomaan, että Jumalan lupaukset olivat täyttyneet. Uusi ja juhlallinen profetia antaa silloin Israelin toivolle uuden sysäyksen (2. Sam. 7:12–16). Kun Daavid suunnittelee rakentavansa temppelin, Jumala vastaa tahtovansa rakentaa hänelle ikuisen jälkeläissuvun: ”Minä rakennan sinulle talon” (2. Sam. 7:27); hepreaksi banah-verbiä voidaan käyttää yhtä hyvin kivirakennuksesta kuin poikien muodostamasta talosta. Tästä lähtien Jumala suuntaa näin Israelin katseen tulevaisuuteen. Ehdoton lupaus ei kumoa Siinain liittoa vaan vahvistaa sen keskittämällä sen kuninkaaseen (2. Sam. 7:24). Tästä lähtien Jumala, joka on läsnä Israelissa, ohjaa ja pitää sitä ykseydessä Daavidin dynastian kautta. Psalmi 132 laulaa siteestä, joka on muodostettu arkun, Jumalan läsnäolon symbolin, ja Daavidin jälkeläisen välille.

Nyt ymmärretään Daavidin valtaistuimen perimystä koskevan kysymyksen tärkeys ja sen synnyttämät juonittelut (vrt. 2. Sam. 9–20; 1. Kun. 1). Vielä paremmin ymmärretään Daavidin asema profeettallisissa julistuksissa (Hoos.

3:5; Jer. 30:9; Hes. 34:23 f.). Daavidista puhuminen merkitsee Jumalan kiivaan rakkauden ilmaisemista kansaansa kohtaan (Jes. 9:6), hänen uskollisuuttaan liitolleen (Jer. 33:20 ff.) ja hänen iankaikkista kunniaansa, joka muodostuu Daavidille luvatuista armolahjoista (Jes. 55:3). Tästä uskollisuudesta ei voi epäillä edes koettelemuksen keskellä (Ps. 89:4 f.; Ps. 89:20–46).

Kun aika on täyttynyt, Kristusta kutsutaan siis ”Daavidin pojaksi” (Matt. 1:1): Jeesus ei ollut koskaan torjunut tätä messiaanista arvonimeä, mutta se ei ilmaissut täysin hänen persoonansa salaisuutta. Siksi Jeesus, joka tulee täyttämään Daavidille annetut lupaukset, julistaa olevansa häntä suurempi: hän on Daavidin Herra (Matt. 22:43–45). Hän ei ole vain ”palvelija Daavid”, Jumalan kansan paimen (Hes. 34:23 f.), vaan hän on itse Jumala, joka tulee paimentamaan ja pelastamaan kansansa (Hes. 34:15 f.): tämä Jeesus on ”Daavidin suvun vesa”, jonka paluuta Henki ja Morsian odottavat ja johon ne kutsuvat (Ilm. 22:16 f.).

RM

*Katso myös:* → Liitto AT II 1 – election AT I 3 c – force O – Israel AT I – Jerusalem – jesus-christ II 1 c – talo II 1 – Melkisedek 2 – messie – Luvut II 2 – onction III 2 – Paimen ja lauma AT 2 – priere I 1 – promesses II 3 – roi – Valtakunta AT II – serviteur-de-dieu I – temple AT I 2 – unite II